

خارج شدن نفس از بدن به معنای انصراف از آن است.

شماره پرسش: ۲۴۲۱۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۸/۳/۶ ۲۳:۱۲:۰۳

متن پرسش

سلام علیکم استاد عزیز: در کتاب ده نکته از معرفت نفس (نکته اول)، مطرح شد که: در هنگام خواب در عین اینکه خداوند نفس انسان را تمام و کمال گرفته تدبیر بدن توسط نفس از بین نمی رود. و نکته مهم تر اینکه فرمودید: اینکه ما خودمان را در بدن احساس می کنیم نه به این جهت است که ما در بدن ایم، بلکه به خاطر این است که ما نظر به تن داریم. سوال اینکه: اگر ما اساساً در بدن حضور نداریم و فقط متوجه بدن هستیم یعنی نظرماتن به بدن است، پس این توفی و گرفتن، به معنای انصراف توجه نفس از بدن است. نه خارج شدن نفس از بدن چون اساساً داخل در آن نبوده که خارج شود. اما در انتهای صوت شماره یک تدریس، درضمن سوالی که از شما پرسیده شد درباره معلولیت یک عضو از بدن، شما فرمودید که به دلیل آن است که نفس از آن قسمت از بدن خارج گردیده. (در حالی که فرمودید داخل در بدن نیست) مگر اینکه منظور شریفان این باشد که توجه نفس از آن قسمت از بدن خارج گردیده. سوال دیگر اینکه: اگر توجه نفس از چیزی منصرف شد آیا می توان توجه آن را باز هم به آن شیء برگرداند؟ مثلاً رفع معلولیت. و اساساً چه می شود که نفس توجه خود را از عضوی منصرف می کند. بدون آنکه انسان قصد آن را کند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان طور که متوجه شده اید خارج شدن نفس از بدن به معنای انصراف از آن است. اری به همین جهت اگر زمینه ی تدبیر عضو معلول شده فراهم شود نفس تدبیر خود را اعمال می کند. موفق باشید